

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 348/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ú. V. zastúpeného advokátom JUDr. O. V., V., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 278/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ú. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. apríla 2010 doručená sťažnosť Ú. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 278/2009.

2. Sťažovateľ uviedol, že ako odporca bol účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 C 163/2007. Navrhovateľom bol v tomto konaní C. P.– L., ktorý si uplatnil voči sťažovateľovi sumu 11 386,77 € ako nenávratný finančný príspevok na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne za rok 2004. Okresný súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom 24. februára 2009 tak, že nárok navrhovateľa na zaplatenie nenávratného finančného príspevku je daný. Proti uvedenému medzitýmnemu rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom pod sp. zn. 12 Co 96/09 z 30. apríla 2009 tak, že medzitýmny rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Cdo 278/2009 z dňa 29. októbra 2009 odmietol. Sťažovateľ podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky 22. decembra 2009 podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti medzitýmnemu rozsudku okresného súdu, proti rozsudku krajského súdu, ako aj uzneseniu najvyššieho súdu z 29. októbra 2009, zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti rozsudku okresného súdu. Podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania bol odložený, o čom bol sťažovateľ vyrozumieť prokurátorom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici oznámením pod sp. zn. Kc 18/10 z 24. februára 2010. Sťažovateľ považuje postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 278/2009 za nesprávny a odporujúci tiež § 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), *„pretože súd nepostupoval v konaní tak, aby poskytoval v občianskom súdnom konaní spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov konania“*. Sťažovateľ sa preto obrátil so sťažnosťou na ústavný súd.

3. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým ústavný súd vysloví, že najvyšší súd svojím postupom a uznesením sp. zn. 5 Cdo 278/2009

z 29. októbra 2009 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základné práva podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu a prikázal mu vo veci konať a rozhodnúť. Sťažovateľ požiadal tiež o priznanie náhrady trov konania.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo

upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškание tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 292/09). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

7. Z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa ústavy, listiny a podľa dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 278/2009 z 29. októbra 2009. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo doručené sťažovateľovi 1. decembra 2009, čo vyplýva z odtlačku pečiatky sťažovateľa na tomto uznesení, ktoré tvorilo prílohu sťažnosti. Následne sťažovateľ podal 22. decembra 2009 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý bol odložený. O spôsobe vybavenia podnetu vyrozumel sťažovateľa prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici oznámením z 24. februára 2010 pod sp. zn. Kc 18/10. Sťažnosť adresovanú ústavnému súde podal sťažovateľ na poštovú prepravu 12. apríla 2010.

8. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (§ 243e až § 243j OSP) nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie preto nie je z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súde možné prihliadať (m. m. I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03, IV. ÚS 200/05, I. ÚS 133/2010 a iné).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie

mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

9. Takýto podnet teda nie je iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. To znamená, že v prípade sťažovateľa začala plynúť lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti už doručením uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z 29. októbra 2009, teda od 1. decembra 2009. Uvedené uznesenie najvyššieho súdu považuje ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou za rozhodnutie o poslednom účinnom a dostupnom opravnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv alebo slobôd poskytuje a ktorý bol sťažovateľ povinný vyčerpať ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Podanie podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky a rozhodnutie o ňom už nemalo žiaden vplyv na plynutie tejto lehoty. Sťažovateľ sa o napadnutom uznesení najvyššieho súdu dozvedel najneskôr v deň jeho doručenia, teda 1. decembra 2009. Keďže sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu na poštovú prepravu 12. apríla 2010, je zrejmé, že ju podal viac ako dva mesiace po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

10. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti namietaného rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Z týchto dôvodov bolo rozhodnuté tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010

